

Джон Махоуни току-що беше научил по телефона, че синът му е бил убит – а жена му не знаеше, че той има син.

Махоуни излезе на улицата и закрачи към Мемориала на Линкълн, който беше на няколко километра от там. Вятърът развяваше шлифера около краката му и го жилеше по лицето, но той не му обръщаше внимание.

Махоуни беше представителен, солиден мъж, широкоплещест и с масивен торс. Най-отличителните му черти бяха небесносините очи и гъстата снежнобяла коса. Преди да излезе пред телевизионните камери, винаги караше гримьорката да прикрива спуканите капилляри на носа му.

Понастоящем беше лидер на малцинството в Камарата на представителите на САЩ. Преди това повече от дванайсет години беше председател на Камарата, но изгуби този пост, когато Републиканската партия спечели мнозинство. Въпреки това си оставаше най-влиятелният член на Демократическата партия. По времето на аферата си с Кони Динунцио беше конгресмен едва от три години.

Както и той самият, Кони беше наедрияла с годините, но когато се запозна с нея, тя беше... тя приличаше на София Лорен, по дяволите: с гъста тъмна коса, дълъг прав нос, плътни устни, тежък бюст и съвършено оформени крака. Беше абсолютно съкровище, а Махоуни не беше мъж, който успява да устои на изкушенията в живота. Кони не беше нито първата, нито последната жена, с която беше имал извънбрачна връзка – през годините беше имал много афери, – но тя беше единствената, която му беше родила дете. Кони Динунцио не беше дотолкова заклета католичка, за да не спи с женен мъж, но беше достатъчно непоклатима във вярата си, за да не иска да направи аборт.

Когато му беше съобщила, че е бременна и бащата е той, Махоуни не се бе усъмнил, че му казва истината. Освен това си бе помислил, че ако тя наистина роди детето, това ще бъде краят на неговата политическа кариера, която току-що беше започнала. Но Кони не каза на никого. Когато се запознаха, тя беше асистентка на конгресмен от щата Ню Йорк, но след това напусна работата, върна се у дома и роди детето. И никога не поиска нищо от Махоуни, поне за себе си или за сина си. По-късно все пак му поиска една услуга – и Махоуни още си плащаше за нея.

Във всеки случай, животът продължи. Кони се омъжи за друг, по-късно се разведе и в крайна сметка направи кариера като държавен служител в Олбъни, където се превърна в сериозен участник в мръсната игра без правила, която представляваше вътрешната политика на щата Ню Йорк. Колкото до момчето, то завърши университет, ожени се, направи си три деца и отвори собствена счетоводна кантора в Манхатън. Махоуни се интересуваше от живота на своя незаконен син, но никога не се беше срещал с него.

Телефонното обаждане беше от Кони. Която му каза, че нейният син – *техният* син – е бил прострелян смъртоносно в някакъв бар в Манхатън. Когато му се обади, тя не плачеше. Нямаше никакво намерение да споделя скръбта си; беше се обадила, защото искаше отмъщение. Каза му, че убиецът на нейното момче е син на богат човек – толкова богат, че парите му го правят недосегаем. Гласът ѝ беше студен и твърд като лед, когато му каза: „Искам да се погрижиш онова малко лайно да си получи заслуженото, Джон. Доминик беше бащата на внуците, които никога не си виждал, и по-добре да направиш така, че неговият убиец да си плати за стореното, по дяволите“.

Махоуни имаше три дъщери, но към този момент нито една от тях не беше омъжена и нито една не беше осигурила внуци на него и Мери Пат. Точно както беше

казала Кони, единствените му внуци бяха също толкова непознати за него, колкото и баща им.

Махоуни седна на една пейка и се замисли за всички грешки, които беше допуснал през дългия си живот. Замисли се за съпругата на сина си и за своите внуци и си обеща да направи всичко необходимо, за да няма финансови проблеми. Колкото до онова, което му беше казала Кони – как трябва да направи така, че убиецът да влезе в затвора, – имаше само едно нещо, което можеше да свърши в този момент.

Той извади мобилния си телефон. Дисплеят на айфона го уведоми, че е един през нощта, но на Махоуни не му пукаше за часа. Той се обади на човек, който работеше за него. Човекът се казваше Демарко.

Обаждането му събуди Демарко. Махоуни изчака Демарко сънливо да го поздрави, после заяви:

– Доминик Динунцио е бил убит тази вечер в Манхатън. Отиди там и разбери как върви разследването.

– Какво? – каза Демарко. – Доминик? Доминик е бил убит?

Демарко познаваше Доминик Динунцио. Просто не знаеше, че е незаконен син на Махоуни.

По една случайност Кони Динунцио беше кръстница на Джо Демарко, защото беше най-добрата приятелка на майка му. Освен това Кони Динунцио беше единствената причина Демарко да работи за Джон Махоуни.

Майката на Демарко, която беше от ирландски произход, беше извадила злощастния късмет да се влюби в мъж, който работеше за старата италианска мафия в Куинс. Бащата на Демарко беше наемник. Убиец.

Когато убиха Джино Демарко, младият Джо Демарко – който беше с няколко години по-малък от сина на Кони – току-що беше завършил право и не можеше да си намери работа, защото нито една адвокатска кантора по Източното крайбрежие не искаше да наеме сина

на убиец на мафията. Тогава Кони се беше обадила на Махоуни и му беше поискала услуга, единствената през живота си. В действителност тя не го *помоли* – тя настоя да я получи. Кони просто заяви на Махоуни, който по това време беше председател на Камарата, да намери работа на младия Джо. Защото, ако не намери работа на младия Джо, Кони може например да... И така, Махоуни взе на работа младия Джо.

През годините Демарко се беше превърнал в онзи човек, на когото се обаждаше Махоуни, когато не можеше или не искаше да разреши някой проблем по обичайните канали. Освен това беше и негов бирник – мъжът, когото Махоуни изпращаше, за да събира финансовите вноски, които някои педанти биха определили като „подкупи“. Демарко беше достатъчно интелигентен – и достатъчно гъвкав в морално отношение, – за да върши тази работа както трябва, но беше и мързелив. Предпочиташе да играе голф, вместо да се напъва, и Махоуни си даваше ясна сметка, че Джо просто отбива номера и върши колкото се може по-малко работа, докато не стане време да започне да получава федерална пенсия. Разбира се, ако преди това не бъде обвинен в престъпление и не влезе в затвора. Но дори Махоуни трябваше да признае едно: когато Демарко имаше личен мотив да изпълни някоя определена задача, той проявяваше цялата необходима решителност и изобретателност, за да постигне резултати. И Махоуни знаеше, че този път въпросът ще бъде личен, защото Джо Демарко обичаше Кони Динунцио и беше познавал сина ѝ.

На следващия ден Демарко се обади на Махоуни от Ню Йорк и му събщи:

– Няма никакво място за съмнение, че убиецът на Доминик ще бъде осъден за непредумишлено убийство. Делото срещу него ще бъде детска игра за прокурора.

Което нямаше как да бъде по-далече от истината.